

мѣна на мѣсто може да спаси болния отъ тая треска и всички възприеха това мнение.

Плана на старата бѣ възприетъ.

Въ нѣколко дни паспортитѣ бѣха готови и една вечеръ, тримата се качиха на единъ пароплувъ и отпътуваха къмъ спасителния край.

XII.

Настанаха лѣтни топли дни. Надъ безкрѣстни гробове изъ равна Тракия нацвѣтѣха цвѣтя. Тамъ где вилнѣеше смъртта — наставаше миръ. Останалитѣ живи, сякашъ забравили несрѣти и лишения си отдѣхваха и чакаха зовъ да се връщатъ назадъ — тамъ где родни братя, сестри и жени ги чакатъ; где узрѣли ниви ги молятъ да се върнатъ, за да чуятъ тѣхната радостъ и тѣга.

Развесели се и Балкана.

Разгърналъ плащъ отъ копринена премѣна, той се надига, като да обгледа новитѣ граници на роденъ край и буйно запѣ вечерна юнашка пѣсенъ, съ коя е хайдути нѣкогашъ въ хладни скути приспивалъ. Пѣе той отъ вечеръ до сутринъ. Пѣе, а все още не смѣе на радостъ криле да даде. Че знае той колко пѣти родна рать къмъ Златенъ рогъ е изпращалъ и колко пѣти съ тѣга ги е посрѣщалъ.

И кога една сутринъ, разгърналъ сѣнчести пазви, на отдахъ да приеме връщащитѣ се юнаци, дочу тревоженъ зовъ, нададенъ отъ къмъ далеченъ побратимъ — ненагледния Шаръ планина; и кога до него стигнаха стонове на Вардара — присви му се сърдце отъ болка; затѣжи се и пакъ преви снага въ мъглявъ плащъ и пѣсенъта му въ ридание се пакъ прилѣ.

Това, което толкова пѣти бѣ видѣлъ, и този пѣтъ се повтори.

И затѣгува Балкана, че родни братя единъ възъ други рѣжа повдигатъ; че на храбростъ и вѣрность съ